

Ca Tụng

Xuân Diệu

Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giờ hai tay mơn trớn về tròn đầy;
Trăng, hoa vàng lay lắt cạnh bờ mây;
Trăng, đĩa ngọc giữa mâm trời huyền bí;
Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giờ hai tay mơn trớn về tròn đầy

Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vồng rượu khiến đêm mờ chênh choáng !
Người ám ảnh hương thơm bằng ánh sáng,
Ru màu êm, mà gọi thức lòng ngây;
Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vồng rượu khiến đêm mờ chênh choáng !

Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp lánh,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền;
Người làm ma, rồi người lại làm tiên;
Người tạo lập những đền đài mỏng thoáng;
Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp lánh,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền...

Người là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên;
Hỡi trăng đẹp, người là trăng náo nức;
Người hay khóc, người không cần sự thực,
Nhớ thương luôn, nên mắt có quầng viền,
Người là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên,
Hỡi trăng đẹp, người là trăng náo nức.

Rừng xóa tóc để người thành chiếc lược;
Biển nhân người thành ức triệu vòng khuyên;
Gió căng người trên những cánh buồm thuyền;
Người định nhịp cho sóng triều xuôi ngược;
Rừng xóa tóc để người thành chiếc lược;
Biển nhân người thành ức triệu vòng khuyên...

Trăng của xa xôi, trăng của hảo huyền,
Người vĩnh viễn như lòng trăng, ý gió;
Trăng của mắt, trăng của hồn rạng tỏ,
(Trăng rất trăng là trăng của tình duyên)
Trăng của xa xôi, trăng của hảo huyền,
Trăng, vú mộng của muôn đời thi sĩ